

JILL MANSELL

# Lang leve de liefde

deel 1



GROTE LETTER BIBLIOTHEEK  
DEVENTER

# 1

Lily zag hem al zitten, in het zonnetje voor de Star Inn. Ze parkeerde de bestelbus voor Goldstone House, naast de pub. Toen Dan haar ook zag zwaaide hij, en net als anders kreeg ze even een steek in haar buik. Hij had gewoon iets, iets zwoels, zoals hij daar zat, met zijn lange benen uitgestrekt voor zich en zijn hoofd een beetje schuin terwijl hij in zijn mobieltje praatte en lachte om iets wat er was gezegd.

Maar die steek betekende niets, dat wist Lily best. Het was een pavlovreactie, een gewoonte die in de loop der jaren was ingesleten, enkel en alleen omdat Dan Rafferty zo aantrekkelijk was. Maar omdat hij wist dat hij aantrekkelijk was en daar ook altijd schaamteloos gebruik van maakte, zou ze het gelukkig niet in haar hoofd halen om ook maar een seconde te overwegen iets met hem te beginnen.

Dus was ze veilig.

‘Lily, Lily.’ Dan schoof zijn zonnebril omhoog en keek haar lachend aan toen ze uitstapte. ‘Het leukste meisje van de wereld.’

Kijk, dat bedoelde ze nou. ‘En jij bent de irritantste jongen.’

‘Ik ben geen jongen. Ik ben een man.’

Hij was zevenentwintig, twee jaar ouder dan zij. Technisch gezien was hij dan misschien wel een man, maar als je elkaar al van kinds af aan kende, klonk ‘man’ op de een of andere manier gewoon raar.

‘Je hebt nog kikkerdril in mijn capuchon gestopt,’ zei ze. ‘Dus voor mij zul je altijd een jongen blijven. Waar staat je auto trouwens?’

‘In Chipping Norton.’ Dan had haar een apje gestuurd met de vraag of ze hem naar zijn auto kon rijden.

‘Waarom staat hij daar?’ Alsof ze dat niet kon raden.

‘Laten we het daar maar niet over hebben. De gebruikelijke reden. Goede wijn en foute vrouwen. Nou ja, één foute vrouw die schaamteloos misbruik van me heeft gemaakt.’ Hij gebaarde naar de nog volle kop koffie voor hem. ‘Heb je erg veel haast of zal ik ook iets voor jou bestellen?’

Lily keek op haar horloge. Het was tien voor halfzeven. Ze had vanmiddag een tafel met een marmeren blad en drie victoriaanse schoorsteenpotten bezorgd bij een klant in Chippenham, maar nu had ze vrij.

‘Oké dan, doe maar een cola.’ Nadat ze bij hem aan tafel was gaan zitten, plukte ze haar

plakkerige T-shirt van haar schouderbladen en wapperde wat met de voorkant van het shirt voor koelte, terwijl Dan binnen haar drankje ging bestellen.

Toen hij terugkwam pakte ze het glas van hem aan en zei: ‘Lekker, dank je. Waarom kon Patsy je trouwens niet even naar je auto brengen?’

‘Ze is er niet. Ze heeft een date. Met een mysterieuze man die ze via internet heeft leren kennen.’

Lily schoot overeind. ‘O, hoe is hij?’

‘Geen idee.’ Dan haalde zijn schouders op. ‘Daarom zei ik ook dat hij mysterieus was. Ze wil hem niet aan me voorstellen.’

‘Nou, dat kan ik haar niet kwalijk nemen, na wat er met die vorige man uit Chepstow is gebeurd.’

‘Welshe William.’ Hij haalde weer zijn schouders op. ‘Daar kon ik niks aan doen. Hij wilde per se armpje drukken. Hij wilde gewoon indruk maken, laten zien hoe sterk hij was.’

‘Je had hem toch kunnen laten winnen?’ zei ze.

Hij keek haar vol afschuw aan. ‘Waarom? Het was een malloot. Patsy had nooit iets met zo’n man gewild.’

Wat ook weer waar was. Nou ja, misschien dat deze nieuwe een verbetering was. Lily liet de ijsblokjes ronddraaien in haar glas en wilde net een slok cola nemen toen haar aandacht werd getrokken door een man op een fiets die door de hoofdstraat recht op hen af kwam rijden. Hij had een oranje fietshelm op die vloekte bij zijn rode gezicht en felblauwe lycra wielbroek. Onder het fietsen leek hij in zichzelf te praten.

Dan had zich inmiddels omgedraaid en keek ook naar de man. Pas toen de man dichterbij was, drong tot hen door dat hij niet op een gewone fiets reed, maar op een tandem. En hij praatte ook niet in zichzelf, hij sprak luidkeels tegen degene die achter hem zat.

‘... en in september tweeduizenddertien... of misschien was het eigenlijk wel oktober... hoe dan ook, ik ben toen van Ravenglass naar South Shields gefietst, langs de Muur van Hadrianus, dat is in totaal zo’n tweehonderdtachtig kilometer, dus dat is een aardige afstand, maar het is zo mooi daar... En in maart van het jaar daarop heb ik die route door Devon gefietst, van kust naar kust, van Ilfracombe tot Plymouth...’

‘Oeps,’ zei Lily zacht toen de tandem vlak bij hen was en ze eindelijk kon zien wie er ach-

terop zat. Dan spuugde van schrik zijn koffie uit en schoot naar voren in zijn stoel. Patsy, die zich zichtbaar schaamde voor de man die keihard tegen haar bleef oreren, schrok zich wild toen ze hen zag.

En toen reden ze vlak langs hen heen; hun benen draaiden gelijktijdig rondjes en de banden maakten een droog zoevend geluid op de warme, stoffige teerweg. Patsy's date, nog steeds met zijn blik recht vooruit, verkondigde op luide toon dat het heel belangrijk was om een mooi gelijkmatig ritme aan te houden.

Waardoor Dan het natuurlijk bijna uitproestte van het lachen. Toen de tandem voorbij was, keek Patsy nog even achterom. Ze schudde wanhopig haar hoofd en zei zonder geluid te maken: Help me.

Probeer dan maar eens niet te gaan lachen.

Het stoplicht bij het kruispunt aan het eind van de hoofdstraat sprong op rood, en de tandem stopte braaf. Patsy stapte af en draaide zich naar hen om, met een gegeneerde en ongelukkige blik, terwijl haar metgezel zijn monoloog luidkeels voortzette.

'Hoe krijgt ze het toch steeds voor elkaar?' vroeg Dan zich verwonderd af. Hij gebaarde zijn zus dat ze de fiets gewoon moest loslaten.

Patsy liet het stuur los. Het stoplicht sprong op groen en de tandem reed verder zonder Patsy. Blijkbaar geheel in de ban van zijn eigen stemgeluid fietste Patsy's voormalige date verder, zonder te merken dat hij zijn fietspartner was kwijtgeraakt.

Dan nam snel een foto met zijn mobieltje voordat de tandem helemaal uit het zicht was verdwenen. Hij grijnsde naar Lily. 'Fantastisch. De kerstkaart voor dit jaar is al geregeld.'

Patsy keek Derek na, die energiek wegfietste zonder haar. Ze vond het echt ongelooflijk dat hij niet eens had gemerkt dat ze was afgestapt.

Waarom overkwam haar dit soort dingen altijd? In zijn mailtjes had Derek zo aardig geklonken. Ze had echt nergens uit kunnen opmaken dat hij stiekem een fietsfanaat was die alle fietsroutes in Groot-Brittannië uit zijn hoofd kende en het leuk vond om zijn kennis op luide, monotone toon te spuien.

Als ze dat had geweten, had ze deze hele relatie in de kiem kunnen smoren voordat het überhaupt tot een kiem was gekomen. Misschien dat sommige vrouwen het niet erg vonden om achter op een tandem door het land te zwieren, maar Patsy hoorde daar niet bij.

Zuchtend streek ze haar klamme haar van haar voorhoofd. En nu wenkten Dan en Lily haar ook nog. Die vonden het ongetwijfeld allemaal ontzettend grappig. Ze wist best dat ze Derek gewoon op zijn schouder had moeten tikken, hem beleefd uitleggen dat ze er maar beter meteen een punt achter konden zetten, hem een hand geven en hem het beste wensen voor toekomstige dates.

Dat zou de nette manier zijn geweest.

O god, arme Derek. Ze had hem dit echt niet aan mogen doen.

Maar aan de andere kant, arme zij.

## 2

‘Oké,’ zei Dan toen Patsy bij hen kwam staan. ‘Eerst het belangrijkste: weet hij waar je woont?’

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘We hadden afgesproken in de cafetaria bij het tuincentrum. Hij zat er al toen ik arriveerde, dus dat van die fiets kon ik niet weten.’

Dan trok een wenkbrauw op. ‘En je had nog steeds niets door toen je die blauwe lycra wielbroek zag?’

Patsy keek haar broer boos aan. Hoewel hij



acht jaar jonger was, leek hij alles veel beter in de hand te hebben dan zij. ‘Hij had zijn benen onder de tafel, als je het precies wilt weten. We hebben zo’n tien minuten met elkaar gepraat en toen zei hij iets over wat lichaamsbeweging nemen en de omgeving verkennen, dus ik dacht dat we gingen wandelen, dat hij daarom had gezegd dat ik een broek en platte schoenen aan moest doen.’ Patsy, die het liefst de hele dag op hoge hakken liep, wees naar haar lichtroze leren ballerina’s. Die had ze nog wel speciaal voor vandaag gekocht.

‘Maar op een zeker moment moet hij toch zijn opgestaan, en toen wist je dus wat hij aanhad. En daarna nam hij je mee naar buiten en liet hij je zijn tandem zien,’ zei Dan. ‘En daar ben je toen gewoon op gestapt.’

‘Ja, dat is nou net het verschil tussen ons. Jij snapt dat niet,’ zei Patsy. ‘Als jij iets niet wilt, doe je het gewoon niet. Maar als mij zo iets overkomt...’

‘Je vond het onaardig om nee te zeggen,’ schoot Lily haar te hulp.

‘Precies.’

‘Je bent een pleaser.’

‘Ja.’ Wat was daar nou mis mee? Als je kapster was, hoorde dat er gewoon bij. Als je je

klanten niet steeds pleasede, hield je er weinig over.

‘Ze wilde hem niet kwetsen,’ zei Lily tegen Dan, die erom bekendstond dat het hem helemaal niets kon schelen hoe andere mensen over hem dachten.

‘Nou, als dat zo is, kun je het zo meteen maar beter aan mij overlaten, want daar heb je hem weer,’ zei Dan met een knikje naar het eind van de straat.

Shit, inderdaad, daar had je hem weer. Patsy zei: ‘Ik wil niet met hem praten!’ Maar als ze nu de pub in rende, zou Derek haar zien.

‘Snel, de bus in.’ Lily, die blijkbaar snel alle mogelijkheden had overwogen, klikte de automatische deurvergrendeling open. ‘Dat kan hij niet zien.’

Het hart klopte Patsy in de keel toen ze achter in de bestelbus stapte en het portier achter zich dichttrok. Ze hoorde zoevende banden, gevolgd door piepende fietsremmen toen Derek op nog geen twee meter afstand van haar stopte. Gelukkig kon ze hem niet zien, maar door de kier in het achterportier Lily en Dan wel.

‘Hallo.’ Derek schraapte zijn keel. ‘Eh... Ik vroeg me af of jullie mijn fietspartner soms